

Gossos

À

La relació entre els humans i els gossos ve de lluny. Segurament, els gossos o els seus avantpassats, semblants als llops actuals, es van aproximar als humans per tal de suplir alguna mancança: falta d'aliment, superar inclemències del temps, estar a resguard. Els humans en canvi devien aprofitar la presència dels gossos en veure que els protegien d'altres animals. Es va crear un perfecta simbiosi que ha arribat fins als nostres dies.

Ara, un gos supleix també moltes mancances o necessitats humanes: protecció, companyia, esport? Massa sovint, però, aquesta relació propietari-gos es converteix en tant obsessiva que només sembla que existeixin l'amo i el gos. Aleshores, comencen a aparèixer alguns comportaments estranys del amo i dels gossos, sovint no desitjats per la gent que ha pres l'opció de no tenir gos. No hi ha gossos mal educats. El que hi ha són propietaris mal educats que han educat malament el seu gos i que es pensen que el gos es comportarà amb tothom tal i com ho faria amb ells. Dos exemples.

Els gossos no són animals bruts, la seva naturalesa, no gaire racional, els fa defecar i pixar allà on poden i sobretot allà on el propietari els deixen. He comprovat empíricament que de cada deu propietaris de gossos n'hi ha sis que són uns porcs. Sis que deixen cagar els gossos a qualsevol lloc de la ciutat (considerem que és ciutat tot el terme municipal de Manresa), sense després recollir l'antihigiènic i bonic regalet. I d'aquests deu, vuit els deixen pixar a qualsevol lloc: portals de casa, rodes de cotxe, rodes de moto, fanals... Sort que de tant en tant plou, perquè esperar que es podreixin els 250 quilograms de caca produïts al dia per tots els gossos manresans seria del tot contraproductiu per a la salubritat dels ciutadans. Crec que hi ha llocs perfectament adaptats per tal que els gossos facin les seves necessitats i puguin bellugar-se i córrer lliurement: els pipicans.

Un altre tema és la subjectivitat sobre la perillositat del propi gos. Hi ha propietaris que es pensen que el seu gos és un sant. Però, la reacció dels gossos davant d'altres persones pot ser imprevisible. A més, ningú caminant per la ciutat (inclòs el rodal de Manresa) té per què suportar llepades de gossos, olorades de gossos i bordades de gossos només pel fet que el seu amo es pensi que el seu gos és únic i mans. Els propietaris davant de tal situació diuen: "no fa res, no fa res", i es queden tan amples després de la llepada o olorada... Crec que el gos l'haurien de portar lligat, ben lligat, mentre hi hagi gent al voltant (ara només els gossos de certes races anomenades potencialment perilloses han d'anar lligats).

Quan vam evolucionar conjuntament gossos i humans no vivíem en ciutats. Vivíem en grups molt més reduïts on cada gos coneixia el seu amo i la seva família i on les femtes i orins del gos eren ràpidament assimilats pel sòl. Ara, hi ha molta gent que no té gos i, per tant, s'han de tenir en compte els seus drets. Sovint els propietaris són responsables amb l'animal, però es menysté la responsabilitat amb la societat, hi ha una incorrecta tinença responsable. Gairebé més d'un 50 per cent dels gossos que hi ha a Manresa no estan censats. Això facilita que després hi hagi abandonaments i impedeix una bona gestió de les necessitats canines de la ciutat. Que quedi clar, el problema no són els gossos, el problema són els propietaris dels animals, que de vegades són menys racionals que les seves mascotes.